

milyen furcsa dolgokat művel, ellopja a szobalány főkötőjét és abba öltözik, tiszta nevetség!

És Ágneske sokat, sokat sírt ezen az éjszakán, a szíve mélyéről, mert Ágneske jól tudta, hogy a lakatos igazat mondott. Ágneske jól tudta, hogy a benzines forrasztólámpa elhamvasztotta egész Cincomországot, az aranykapuval, a gyémántutakkal, a selyemrétekekkel együtt, kékszalonnostul, világító szökőkutastul, mindenestül és Cincom néni meghalt, elmúlt már tőle mindörökre. A falban nincsenek mákszemnyi fehér ponnylovak és rubintos kis hintók, sem csipkeruhás ballerínák, a falban csapok vannak, kerekek, drótok és csavarok, amelyek számozott táblákra mérik fel az emberek világosságát és melegét és okos felnőttek szerszámokkal igazgatják őket. Bizony, — bólogatott a cső, ott a láda felett és bandzsi szemével hunyorított hozzá — bizony Ágneske, a lakatos mégis igazat mondott.

Török Sándor

MESSZE VAN...

*Messze van mitőlünk Páris,
Vonatunk is vicindlis.
Óreg kocsi, ócska mozdony,
Van ideje, mért loholjon?*

*Jobb, ha döcög, jobb, ha ringat,
Nem kelti fel álmainkat,
Barátkozunk földdel, éggel,
Ölelkezünk a vidékkel.*

*Minden fűszál ismerősünk,
Itt nyugoszik minden ősünk,
Az ablakból látszik hantjuk,
Nevüket is leolvassuk.*

*Minden betű egy-egy ablak,
Rajta ki-kihajolgatnak,
S míg a zörgő sinen járunk,
Hosszan bámulnak utánunk.*

Falu Tamás.